

Hồi 42

*Thần Công Lực Đẩu Tu La Chưởng
Thuốc Hay Khó Giải Mối Hiềm Xưa*

Chuyện bất ngờ lại xảy ra, mọi người đều thất kinh, trong số tù nhân có Lư Đạo Lân, y vội vàng chạy tới kêu: “Chưởng môn sư tỷ, tỷ sao thế?” Kim Thế Di làm cho Tào Cẩm Nhi giận đến nổi ói máu hôn mê, trong lòng cũng thấy hối hận, thầm nhủ: “Bà già này ngang ngạnh gàn dở, đúng là trước sau không hề thay đổi”. Rồi bắt mạch cho bà ta, nói với Lư Đạo Lân: “Lệnh sư tỷ vì nhất thời xúc động cho nên chỉ ngất một lát, chắc là không nguy hiểm đến tính mạng. Giờ đây chúng ta phải tranh thủ ra ngoài, người hãy cống bà ta đi theo ta. Ở đây có một viên thuốc, người đợi bà ta tỉnh dậy thì lập tức cho bà ta uống, nếu bà ta không chịu thì người cứ ép”. Lư Đạo Lân không hiểu nguyên cớ, ngạc nhiên thầm nhủ: “Tại sao sư tỷ lại không chịu uống thuốc giải của y?” y cầm viên thuốc lên ngửi, mùi vị, hình dáng cũng giống như viên thuốc lúc nãy mình đã uống, bởi vậy mới cẩn thận cất vào. Lúc này mọi người tuy cảm thấy hai người Kim, Lịch lai lịch bất minh, rất kỳ quặc nhưng cũng đều tin họ. Lư Đạo Lân đáp tạ Kim Thế Di rồi cõng Tào Cẩm Nhi đi theo sau chàng ra đường hầm.

Trong đường hầm còn có hai ba mươi tên võ sĩ, có người nghe cửa nhà lao mở thì cũng đã chạy tới. Lúc này hơn hai mươi đệ tử các phái đã hồi phục công lực, hạ gục bọn võ sĩ mà không cần Kim Thế Di ra tay. Chỉ trong chốc lát bọn họ đã đến lối ra, cánh cửa đá đã được khóa lại, Hoài Chân hòa thượng định mở ra, Kim Thế Di ngưng thần lắng nghe, bên ngoài hình như có tiếng bước chân, vội vàng kêu lên: “Khoan đã!” rồi nắm hai tên võ sĩ bị thương, sau đó mở cánh cửa ném hai người ấy ra.

Đột nhiên có tiếng kêu thê thảm như xé tim rách phổi vang lên, tiếp theo là một luồng gió lạnh cuốn tới, Kim Thế Di ném hai tên võ sĩ ra, lập tức tiếp một chưởng của Mạnh Thần Thông! Té ra Mạnh Thần Thông và Dương Xích Phù đã giết hết bè đảng của Tây Môn Mục Dã, sau đó mới đi tìm Tây Môn Mục Dã và Kim Thế Di, phát hiện Tây Môn Mục Dã đã chết ở lối vào địa đạo. Khấu Phương

Cao lập tức biết chuyện không hay xảy ra, chỉ đành nhờ Mạnh Thần Thông giúp đỡ, Mạnh Thần Thông đang có ý trừ kình địch duy nhất của mình, lập tức cười ha hả rằng: “Ta đã giết xong Tây Môn Mục Dã, cũng nên giúp các người một tay để các người khỏi bị hoàng thượng trách mắng. Chắc chắn Tây Môn Mục Dã đã bị tên tiểu tử ấy giết. Được, ta sẽ giết tên tiểu tử ấy, các người có thể đổ mọi tội lỗi cho y!” Khấu Phương Cao mừng ra mặt, thầm nhủ: “Mất một Tây Môn Mục Dã lại có được một Mạnh Thần Thông, y lại không tranh công với mình, ha ha, đây đúng là họa chuyển thành phúc”. Vì thế vội vàng đi trước dẫn đường, cả đám người Mạnh Thần Thông chặn ở lối ra đường hầm, vừa lúc đó bọn người Kim Thế Di cũng xông ra.

Kim Thế Di tiếp một chưởng của Mạnh Thần Thông, tuy có thể chống đỡ nổi nhưng cũng cảm thấy toàn thân lạnh lẽo. Số là khi luyện Tu la âm sát công đến tầng thứ chín, dù cho hiểu cách luyện công, mà nội công lại đến mức chính tà hợp nhất, ít nhất cũng phải mười năm, tuy Kim Thế Di đã được nửa quyển bí kíp võ công của Kiều Bắc Minh, hiểu được sự ảo diệu trong đó nhưng vẫn chưa luyện Tu la âm sát công. Chàng chỉ có thể chống cự nhờ vào hộ thể thần công, nhưng rốt cuộc vẫn hơi thua thiệt.

Lúc này Mạnh Thần Thông đã đoán được chàng là Kim Thế Di, y vừa lo vừa mừng, mừng là vì công lực của mình vẫn có thể hơn đối phương một bậc, lo là vì Kim Thế Di có thể tiếp nổi Tu la âm sát công tầng thứ chín của y bởi vậy thần sắc thay đổi, thầm nhủ: “Nếu không trừ y lúc này, cuối cùng y sẽ trở thành mối họa đối với mình”. Nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh, Mạnh Thần Thông vừa chiếm được thượng phong thì chiêu thứ hai đã phát ra nhanh như điện xẹt, lần này hai chưởng đều đẩy ra, chưởng trái ngưng tụ Tu la âm sát công đến tầng thứ chín, chưởng phải là Kim cương chưởng pháp cương mãnh nhất, một chưởng âm nhu, một chưởng dương cương, cả hai đều ở cảnh giới cao nhất, trong thiên hạ này có lẽ chỉ một mình Mạnh Thần Thông làm được.

May mà Kim Thế Di biết được điều đó, thế rồi chàng xoay người đảo ra phía sau, ngón giữa búng một cái trước tiên hóa giải chưởng lực Tu la âm sát công, chưởng phải thì dùng nội công thượng thừa Bốn lạng đẩy ngàn cân dẫn nhẹ qua một bên, chỉ nghe một tiếng ầm vang lên, chưởng của Mạnh Thần Thông vỡ nát, luồng Kim cương chưởng lực đã đánh chết một tên ngự lâm quân đứng gần họ. Ai nấy đều cả kinh, vội vàng tản ra xa.

Kim Thế Di dùng hết sức mình mới có thể giải được một chiêu của y, chàng không khỏi thối lui ba bước. Mạnh Thần Thông hú dài một tiếng, lớn giọng quát:

“Tên tiểu tử, ngươi còn muốn chạy?” rồi chiêu thứ ba lại đánh tới như cuồng phong, ở chiêu này chưởng trái y vẫn dùng Tu la âm sát công, chưởng phải thì hóa thành cầm nả thủ, thi triển loại công phu lợi hại hơn Kim cương chưởng là Âm dương bạch cốt trảo, năm ngón móc lại, một búng một chụp, trong khoảnh khắc điện chớp lửa xẹt, đã tấn công vào mười đại huyệt trên người Kim Thế Di, nếu bị y chụp trúng thì dù có công phu bổ huyệt thừa nhất cũng khó thoát. Toàn thân Kim Thế Di nằm trong chưởng ảnh của y, chàng dùng bất cứ thân pháp và bộ pháp nào cũng đều khó tránh, vả lại năm ngón tay của y chia thành năm luồng lực đạo, nếu Kim Thế Di lại dùng công phu Bốn lượng đẩy ngàn cân thì không thể ứng phó nổi. Trong khoảnh khắc nguy ngập, Kim Thế Di không lùi ma tiến, quát lớn: “Đến rất hay!” hai chưởng cùng đẩy ra, chưởng trái dùng tự quyết chữ ngự, hóa giải Tu la âm sát công của Mạnh Thần Thông, chưởng phải dùng gậy ông đập lưng ông, sử dụng Kim cương chưởng lực vỗ vào mạch môn của Mạnh Thần Thông! Đó là lối đánh lưỡng bại câu thương, nếu Mạnh Thần Thông chụp tới, đương nhiên có thể nắm được kỳ kinh bát mạch của chàng, nhưng nếu mạch môn của Mạnh Thần Thông bị Kim Thế Di vỗ vào, vì lực đạo trên bàn tay này của y đã chia thành năm luồng, chắc chắn chẳng thể nào chống đỡ nổi Kim cương chưởng lực, mạch môn sẽ vỡ, ít nhất cũng hao tổn mười năm công lực. Tuy Kim Thế Di thua thiệt nhiều hơn, bởi vì kỳ kinh bát mạch mà bị đứt thì võ công cũng chẳng còn, nhưng Mạnh Thần Thông có quá nhiều kẻ thù, hễ công lực bị hao tổn thì chỉ có con đường chết, cho nên dù biết hơi chiếm được tiện nghi nhưng cũng không dám liều với chàng.

Chưởng thế của hai bên đều nhanh đến cực điểm, Mạnh Thần Thông thấy Kim Thế Di dùng lối đánh lưỡng bại câu thương thì hoảng hồn, vội vàng khép năm ngón tay lại, biến trảo ấy thành Thiên tinh chưởng lực rồi đánh ra, lần này tuy hai bên dùng chân lực nội gia chạm nhau, nhưng Mạnh Thần Thông cậy công lực của mình thâm hậu hơn đối phương, nếu chạm nhau như thế y sẽ có lợi hơn nhiều.

Nào ngờ công lực của Kim Thế Di tuy không bằng y, nhưng chàng đã học được tâm pháp nội công chính tông của phái Thiên Sơn, vả lại đã hiểu được nguyên lý võ học thừa thừa, nhờ vậy đã dung hợp tâm pháp nội công thừa thừa nhất của hai phái chính tà, cho nên nếu luận về uy lực công lực tuy không bằng Mạnh Thần Thông nhưng lại tinh thuần hơn y nhiều, hai chưởng vừa giao nhau, Mạnh Thần Thông cảm thấy không ổn ngay tức thời, nội lực của đối phương tuy không phản công lại mạnh mẽ nhưng tựa như vô cùng vô tận, mặc cho mình tấn công đến mức nào nhưng đối phương vẫn có thể chống cự nổi cũng giống như sóng dữ vỗ vào bờ đê kiên cố! Y liên tục đẩy ra bảy tám lần, lần sau

manh hơn lần trước, Kim Thế Di vẫn đứng vững chẳng hề nhúc nhích! Lúc này Mạnh Thần Thông mới biết, tuy công lực của mình hơn đối phương một bậc nhưng muốn đánh bại đối phương thì không phải dễ! Nửa bộ bí kíp mà Mạnh Thần Thông lấy nghiêng về mặt thực dụng, Mạnh Thần Thông thấy tỉ thí nội lực không dễ thắng nên lập tức rút chưởng đổi chiêu, chuẩn bị dùng các loại công phu tà độc để thử hư thực của đối phương, xem thử môn nào có thể khắc chế được đối phương, đồng thời chốc chốc lại phát ra một chưởng Tu la âm sát công tăng thứ chín, bởi vì tuy Kim Thế Di có thể chống đỡ được Tu la âm sát công nhưng cứ mỗi khi tiếp chưởng thì hơi kém hơn.

Kim Thế Di ứng phó với Tu la âm sát công tuy hơi đuối sức, nhưng Mạnh Thần Thông dùng Tu la âm sát công đến tăng thứ chín cũng rất hao phí chân lực, không thể đánh chưởng này đến chưởng khác cho nên Kim Thế Di vẫn có thể chống đỡ nổi.

Kim Thế Di một mình đại chiến với Mạnh Thần Thông, những người khác không xen tay vào được. Nhưng hai bên cũng đã đứng bên bờ sông Ngự Hà triển khai hỗn chiến! Khấu Phương Cao coi trọng nhất là chưởng môn của phái Mang Sơn. Trong đám tù binh bà ta có thân phận cao nhất, nhà vua lại có ý đích thân thăm vấn, bởi vậy không thể để cho bà ta chạy thoát. Y liếc mắt nhìn chỉ thấy Tào Cẩm Nhi được một hán tử cõng trên lưng, tựa như đã bị thương, trong lòng cả mừng, chẳng màng đến những tù binh khác, thế là nhảy bổ về hán tử ấy.

Khấu Phương Cao là đại nội tổng quản, võ công quả thật kinh người, đám tù binh bị Tây Môn Mục Dã bắt chỉ có vai trò hàng số hai trong các phái, nào có thể chống trả nổi, may mà mục tiêu của y chỉ có một mình Tào Cẩm Nhi, dù như thế cũng có hai đệ tử phái Hoa Sơn, một đệ tử phái Thanh Thành bị y ném bị thương bằng Thôi bi thủ.

Trong chớp mắt, Khấu Phương Cao đã nhảy bổ đến sau lưng hán tử, hán tử này chính là Lư Đạo Lân, y nghe tiếng gió ở sau lưng thì không cần quay đầu lại cũng biết có kẻ địch đuổi theo, tay trái cầm thiết tỳ bà lập tức bổ ra sau.

Trong cây thiết tỳ bà có chứa ám khí, y vừa ấn tay vào thì ba mảnh thấu cốt đình bay ra. Khấu Phương Cao lạnh lùng cười, búng ngón giữa, chỉ nghe hai tiếng tách tách vang lên, hai mảnh thấu cốt đình đã bật ra, nhưng vì khoảng cách quá gần, lực đạo của ám khí lại quá mạnh, Khấu Phương Cao búng xong hai mảnh thấu cốt đình thì ngón tay cũng cảm thấy đau đớn, bởi vậy khi búng đến mảnh thấu cốt đình thứ ba thì chỉ có thể làm cho nó lệch hướng, bay lướt qua mặt y kêu vù một tiếng, mặt bị cào một đường.

Khấu Phương Cao cả giận, một tay đoạt cây thiết tỳ bà của Lư Đạo Lân, một tay chụp vào bối tâm của Tào Cẩm Nhi, trong khoảnh khắc nguy hiểm muôn phần ấy, chợt nghe một tiếng quát: “Ngừng tay!” té ra đó là công phu Sư tử hồng của Phật môn, Khấu Phương Cao giật mình, chẳng thể nào chụp xuống được, một luồng quyền phong cương mãnh từ sau lưng đâm tới.

Khấu Phương Cao nhặt cây thiết tỳ bà toan đánh ra, cây thiết tỳ bà ấy chịu không nổi luồng đại lực, bị người ấy dùng chùy bổ bẹp dí. Lúc này Khấu Phương Cao không khỏi lạnh mình, chỉ đành tạm thời buông Tào Cẩm Nhi, khi quay đầu lại thì thấy người vừa mới ra tay chính là một hòa thượng cao lớn.

Té ra người ấy chính là Hoài Chân, trong số các từ nhân, y là người có võ công cao nhất.

Lúc này y đã hồi phục công lực nhờ uống thuốc của Kim Thế Di, vừa vung cây chùy đâm bẹp cây thiết tỳ bà, đã vung tiếp một chùy bổ xuống đầu Khấu Phương Cao, Khấu Phương Cao thuận thế chụp vào huyệt khúc trì của y, cú chụp này của Khấu Phương Cao có thể bóp vỡ cả sắt đá, nào ngờ Hoài Chân hòa thượng là đệ tử đặc ý của Thống Thiên thượng nhân, Kim cương bất hoại thân pháp cũng đã có được năm thành hỏa hầu, Khấu Phương Cao chụp vào cánh tay của y tựa như chạm phải cây trụ sắt, chẳng những chẳng bấu được mà ngón tay còn nhói đau, nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh, Hoài Chân hòa thượng đánh ra một chiêu Đăng sơn khóa hổ, đâm bóp một quyền vào ngực của Khấu Phương Cao, đây là quyền có uy lực mạnh nhất trong Ngũ hành quyền của phái Thiếu Lâm, Khấu Phương Cao vội vàng buông tay đảo người vọt ra sau năm tấc, quyền của Hoài Chân hòa thượng vừa chạm vào áo của đối phương thì bị y phát tay lại trúng vào mạch môn, Hoài Chân hòa thượng có hộ thể thần công, tuy không bị thương nhưng luồng kinh lực cương mãnh ấy cũng bị y hóa giải đến bảy phần, quyền chạm ngực y chỉ khiến cho y hơi lắc lư mà thôi.

Hai người giao thủ hai chiêu, đều biết đối phương là kinh địch, Hoài Chân hòa thượng triển khai mười tám lộ thần quyền, mỗi quyền đều như sấm sét, Khấu Phương Cao chỉ đành dùng hai môn công phu Phất vân thủ và Thiên tinh chưởng cương nhu tương tế đối phó với La Hán thần quyền của y.

Đệ tử phái Hoa Sơn là Đỗ Tử Tường và đệ tử phái Không Động là Phương Đồng có võ công chỉ kém Hoài Chân và Tào Cẩm Nhi, cả hai người hợp lực đấu với Tư Không Hóa cũng bất phân thắng bại.

Phía bên Mạnh Thần Thông còn có một người võ công cực kỳ cao cường là Lăng Tiêu Tử, luận theo vai vế là sư huynh của Tư Không Hóa, luận công lực

cũng trên Tư Không Hóa, trong cuộc chiến Mang Sơn y đã từng bại trong tay Lịch Thắng Nam, lúc này Lịch Thắng Nam tuy cải dạng nam trang nhưng Lăng Tiêu Tử cũng đã nhận ra thanh bảo kiếm mà nàng sử dụng, y lập tức múa cây phát trần nhảy đến chặn đường Lịch Thắng Nam.

Lịch Thắng Nam đã trúng kịch độc, chỉ nhờ bích linh đơn mới giữ được chân khí, công lực đã giảm đi không ít, vốn không phải đối thủ của Lăng Tiêu Tử, may mà cây tài vân kiếm của nàng là thần binh lợi khí, nàng múa tít thanh kiếm thủ thật chặt, Lăng Tiêu Tử cũng chẳng làm gì được nàng.

Trong lúc hỗn chiến, người cao hứng nhất là đệ tử của Mạnh Thần Thông, Thần Thâu Cơ Hiểu Phong, y nhân nước đục bắt cá, đã đánh cắp rất nhiều đồ vật, song y không dám tiến đến gần Kim Thế Di. Y vừa thấy Lịch Thắng Nam rút ra một thanh bảo kiếm thì cả mừng, lập tức cười ha hả rằng: “Ta không lấy được bằng phách hàn quang kiếm, nhưng thanh kiếm này cũng là vật hiếm có”. Cơ Hiểu Phong hành động như bóng ma, Lịch Thắng Nam tuy múa rít thanh kiếm đến nổi gió mưa không lọt nhưng y vẫn đứng một bên chờ cơ hội là thò tay vào, suýt nữa nàng đã bị y đoạt mất thanh kiếm. Lịch Thắng Nam liên tiếp phóng ra hai nắm độc châm, thấy Cơ Hiểu Phong vẫn đứng một bên mà nhòm ngó, đợi thời cơ là hành động, Lịch Thắng Nam trong lúc nguy cấp thì nảy ra kế, nạt lớn: “Tên tiểu tử nhà ngươi sao mà vô dụng đến thế, gần đây là hoàng cung, trong hoàng cung có không ít báu vật, ngươi không đến lấy mà lại dòm ngó thanh bảo kiếm của ta!” Cơ Hiểu Phong đã mấy lần toan giật kiếm nhưng chẳng được, vả lại còn có một lần suýt nữa ngón tay bị chém trúng, hướng chỉ Lịch Thắng Nam lại có nhiều ám khí lợi hại, y cũng hơi kiêng dè, nghe Lịch Thắng Nam nhắc như thế thì y ngăn người ra, lập tức cười: “Người nói cũng rất có lý, nên chọn thứ dễ hơn vậy!” Cơ Hiểu Phong tựa như một luồng khói, đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, nói xong chữ cuối cùng thì đã biến mất. Khấu Phương Cao thầm thất kinh, nhưng y bị Hòa Chân hòa thượng cầm chân nên thoát thân không được, Mạnh Thần Thông lại đang toàn lực ác đấu với Kim Thế Di, chẳng thể nào quản nổi đồ đệ. Khấu Phương Cao đánh liều, thầm nhủ: “Để tên tiểu tặc này đánh cắp báu vật trong đại nội, mình đương nhiên sẽ mang tội, nhưng dù sao vẫn nhẹ hơn là để bọn này chạy trốn”. Lúc này phe bên y chiếm thượng phong, Khấu Phương Cao quát: “Bắt sống bà già lại trước tiên!” Kim Thế Di đang rất lo lắng, tuy chàng có thể cầm cự được, nhưng Lịch Thắng Nam dần dần đã đuối sức, vòng kiếm quang càng lúc càng thu nhỏ, cây phát trần của Lăng Tiêu Tử múa tít, bao trùm cả nàng. Lư Đạo Lân công Tào Cẩm Nhi, bị vây ở giữa, chỉ nhờ vào bọn Đỗ Tử Tường và Phương Đồng chống trả giùm y, tình huống cũng rất nguy cấp! Mạnh Thần Thông quát lớn

một tiếng, lại vồ ra một chuồng Tu la âm sát công tăng thứ chín, Kim Thế Di tiếp chuồng này thì giật mình, bắt đồ rùng mình, té ra khi cao thủ tỉ đấu với nhau kiêng kị nhất là phân tâm, hai người cách nhau không nhiều, Kim Thế Di lo lắng cho Lịch Thắng Nam, chỉ hơi sơ ý thì Mạnh Thần Thông đã chiếm thượng phong.

Bọn người phía Tào Cẩm Nhi đã tụ tập xung quanh Lư Đạo Lân, kết thành một vòng tròn bảo vệ cho Tào Cẩm Nhi. Nhưng phía Mạnh Thần Thông còn có Dương Xích Phù, y đã luyện Tu la âm sát công đến tăng thứ bảy, bọn người bảo vệ cho Tào Cẩm Nhi chẳng ai địch nổi, lại bị y đả thương thêm mấy người, lúc này y đang sắp xong vào bên trong.

Ngay trong lúc nguy cấp, chợt nghe tiếng chuông vang lừng, càng lúc càng gấp, không cần nói cũng biết đó là tiếng chuông trong hoàng cung. Khấu Phương Cao và Tư Không Hóa đều cả kinh, thầm nhủ: “Chẳng lẽ lại có thích khách xông vào hoàng cung! Hay thị vệ trong hoàng cung đã phát hiện ra Cơ Hiểu Phong?” Cơ Hiểu Phong thì còn đỡ, nếu là thích khách thì sự việc rất nghiêm trọng. Đang lúc tấn công gấp, bọn vệ sĩ và ngự lâm quân nghe tiếng chuông thì lập tức chậm tay. Khấu Phương Cao nói: “Tư Không đại nhân, ông dẫn một số người vào cung hộ giá!” Nói chưa dứt thì chợt thấy Th?n Võ Môn ở hậu cung mở r?ng, bốn thốt ngựa phóng ra, phía sau là một đám võ sĩ. Chạy xe trên ngự đạo trong cung là chuyện chẳng nhỏ, trừ phi hoàng đế, hoàng tử và các thân vương quý tộc mới được phép cưỡi ngựa vào cung, giờ đây lại xuất hiện bốn thốt ngựa, bọn vệ sĩ và bọn ngự lâm quân đều kinh hãi, ngoại trừ Mạnh Thần Thông vẫn đang ác đấu với Kim Thế Di, những người khác đều đã ngừng tay.

Trong chớp mắt, mấy thốt ngựa này đã đến bên bờ sông Ngự Hà, kị sĩ đi đầu là một hoàng tử trẻ tuổi mặc y phục sang trọng! Khấu Phương Cao nhận ra đó là hoàng tử thứ mười lăm Ngung Viêm, vua Càn Long có mười bảy người con trai, trên Ngung Viêm còn có mười bốn a ca, nhưng y lại được vua cha yêu thương nhất, các đại thần thân tín đều biết Càn Long có ý cho y nối ngôi (Chú thích: Ngung Viêm chính là vua Gia Khánh sau này).

Trên lưng thốt ngựa thứ hai lại có hai người, một người là Cơ Hiểu Phong, người kia là một ông già tuổi khoảng sáu mươi, tinh thần vẫn còn khỏe khoắn, sắc mặt hồng hào, chẳng hề có vẻ già cả tí nào, Cơ Hiểu Phong bị trói chéo hai tay ngồi trước mặt ông ta, vừa nhìn thì đã biết y đã trở thành tù nhân của người này. Khấu Phương Cao thấy cảnh này thì càng thất kinh hơn cả gặp hoàng tử thứ mười lăm Ngung Viêm, lòng thầm nhủ: “Đây là ai? Cơ Hiểu Phong là thiên hạ đệ nhất thần thủ, lai vô ảnh khứ vô hình mà vẫn bị y bắt!” Lúc này thốt ngựa thứ hai và

thứ ba cũng nổi đuôi chạy tới, trên ngựa là một nam một nữ, hình như là một đôi vợ chồng trẻ.

Ngung Viêm lộ vẻ bàng hoàng, đến khi thấy Khấu Phương Cao thì mới thở phào, vội vàng kêu lên: “Kh?u tổng quản, Đường tiên sinh tìm ông!” rồi quay đầu lại hỏi: “Tôi có thể về cung chưa?” Người được gọi là Đường tiên sinh mỉm cười: “Đa tạ hoàng tử đã đi theo chúng tôi, đã gặp Khấu tổng quản, tôi có thể lo liệu chuyện này, xin mời hoàng tử cứ tùy tiện!” Ngung Viêm mừng rỡ vì được thả, vội vàng quay đầu ngựa trở lại, có quá nửa bọn vệ sĩ trở về theo y, còn một nửa thì tựa như không muốn bỏ qua tuồng hay cho nên ở lại.

Khấu Phương Cao thấy Ngung Viêm và đám vệ sĩ này đều vội vàng thì ngạc nhiên, đang định bước tới hỏi Đường tiên sinh là ai, chợt nghe Cơ Hiểu Phong nói: “Đường đại hiệp, đây là sư phụ của tôi, ngài có cho tôi đi chưa?” người ấy gật đầu nói: “Được, người đi đi!” rồi buông hai tay, Cơ Hiểu Phong lộn người xuống ngựa, cười hì hì: “Đây là lần đầu tiên tôi thất thủ bị bắt, nhưng cũng đáng lắm, trong khắp thiên hạ này từ xưa đến nay, chưa có người cùng nghề nào có thể thể chạy ngựa trong hoàng cung như tôi!” rồi lớn giọng nói: “Sư phụ, sư phụ, người hãy giành lại một chút hơi sức, đừng đánh nhau với tên tiểu tử nữa! Chưởng môn phái Thiên Sơn Đường đại hiệp đến!” Khấu Phương Cao kinh hãi, lúc này mới biết ông già bắt Cơ Hiểu Phong là thiên hạ đệ nhất võ lâm Đường Hiểu Lan! Mạnh Thần Thông nghe học trò kêu thế thì dù có gan to bằng trời cũng không khỏi giật mình, thầm nhủ: “Một mình Kim Thế Di đã là kinh địch, nay lại có kẻ giỏi hơn cả Kim Thế Di, chuyện này giải quyết thế nào đây?” Kim Thế Di nhân lúc y đang lo lắng thì hai tay vung lên, lướt qua một bên Mạnh Thần Thông nhảy qua giữa vòng.

Té ra Kim Thế Di một là không muốn lộ mặt trước Đường Hiểu Lan, hai là với thân phận của Đường Hiểu Lan, ông ta cũng không cần chàng giúp đỡ, cho nên chàng nhân cơ hội này thoát khỏi Mạnh Thần Thông, kéo Lịch Thắng Nam bỏ chạy! Lịch Thắng Nam sau khi trúng độc, khổ đấu một lúc lâu thì sức cùng lực kiệt, nàng suýt mất mạng bởi Thiên Sơn Thần Mãng của Đường Hiểu Lan, lúc này vẫn chưa thấy sợ, may mà Kim Thế Di nhảy đến kịp lúc đỡ lấy nàng chứ nếu không nàng đã ngã xuống, Lịch Thắng Nam nắm tay Kim Thế Di, nôn ra một ngụm máu tươi! Lúc này Lăng Tiêu Tử mới ngừng tay nhưng vẫn đang để ý Lịch Thắng Nam, chỉ thấy có một bóng trắng lướt tới như điện chớp, chưa kịp nhìn rõ thì người ấy đã kéo Lịch Thắng Nam chạy. Lăng Tiêu Tử không biết lợi hại, còn đang định đuổi theo, y toan vung cây phát trần thì nghe bốp một tiếng, té ra đã bị đánh một bạt tai! Đó là Kim Thế Di đang nôn nóng bỏ chạy, chẳng muốn lấy

mạng y, cái tát này chỉ có ba phần lực đạo, nhưng dù như thế Lăng Tiêu Tử cũng hoa cả mắt, trên mặt còn để lại năm dấu tay! Đường Hiểu Lan vừa nhìn thì đã nhận ra Lịch Thắng Nam, ông ta cũng thấy kẻ kéo Lịch Thắng Nam chạy đi là người đã cứu Lịch Thắng Nam thoát khỏi kiếm của Phùng Lâm, nhưng lại không biết đó là Kim Thế Di, lòng thầm ngạc nhiên, nhủ rằng: “Mình ẩn cư mấy năm mà không ngờ trong các hậu bối lại có nhân tài nổi bật! Người này có thể đánh ngang sức với Mạnh lão quái, quả thật không thể coi thường, nhưng không biết tại sao y gặp mình đã bỏ chạy?” Nếu lúc bình thường ông ta nhất định tìm cho ra lẽ, nhưng giờ đây mục đích là cứu bọn Tào Cẩm Nhi và đối phó với Mạnh Thần Thông, bởi vậy tuy nghi ngờ nhưng cũng không để ý đến Lịch Thắng Nam và Kim Thế Di nữa. Té ra Đường Hiểu Lan đã đến chùa Thiếu Lâm gặp Thống Thiên thượng nhân, biết Tào Cẩm Nhi bị một người áo vàng không rõ lai lịch bắt sống, cũng biết trong cuộc đại chiến Mang Sơn, chưởng môn các phái suýt nữa đã bại trong tay Mạnh Thần Thông. Với mối giao tình giữa Đường Hiểu Lan và Lữ Tứ Nương, không đợi Thống Thiên thượng nhân lên tiếng, ông ta đã đi cứu Tào Cẩm Nhi, ông ta lại biết trong số kẻ địch có phó thống lĩnh ngự lâm quân là Bạch Lương Ký, bởi vậy mới nghi ngờ đám người áo vàng quá nửa có liên quan đến triều đình, vì thế bảo Phùng Lâm, Chung Triễn, Lý Tâm Mai ở lại chùa Thiếu Lâm giúp cho Thống Thiên thượng nhân, còn ông ta thì dắt vợ chồng Đường Kinh Thiên đột nhập vào hoàng cung điều tra tin tức.

Khi còn trẻ Đường Hiểu Lan đã cùng Lữ Tứ Nương đến hoàng cung mấy lần, đương nhiên thông thuộc đường lối. Ông ta vốn đến gặp hoàng đế, khi đến cửa ngự thư phòng thì đã thấy Càn Long, Càn Long là người học võ công, rất cảnh giác, y vừa thấy có bóng người lạ thì lập tức lẩn vào vách đôi, chạy thoát từ cửa ngầm, ông ta không bắt được hoàng đế nhưng đã bắt được người đứng hầu bên cạnh Càn Long là Ngung Viêm.

Thị vệ trong cung kéo tới, Đường Hiểu Lan không muốn đả thương nhiều người, chỉ đành nói rõ mình là ai, bọn thị vệ nghe ông ta là chưởng môn của phái Thiên Sơn Đường Hiểu Lan thì hoảng hồn, hướng chi hoàng tử thứ mười lăm đã lọt vào tay ông ta, đương nhiên không dám ra tay. Thế rồi Đường Hiểu Lan hỏi Ngung Viêm có biết chuyện các nhân vật võ lâm bị bắt hay không.

Đường Hiểu Lan là một bậc đại hiệp, vốn chẳng có ý bắt hoàng tử làm con tin, nhưng Ngung Viêm bị ông ta hỏi thì kinh khiếp, sợ rằng ông ta làm hại mình, bởi vậy mới ấp úng nói: “Chuyện này... chuyện này không liên quan đến ta và phụ hoàng, chuyện bắt người là... là Khấu tổng quản làm, đêm nay Khấu, Khấu tổng

quản không... không ở trong cung...” Đường Hiểu Lan nghe Khấu Phương Cao không ở trong cung, chỉ hơi nhú mày, Ngung Viêm vội vàng nói: “Y... y đang ở Li Cung, cách đây không xa, ông... ông không tin thì tôi có thể dẫn ông đi tìm”. Đường Hiểu Lan thầm nghĩ có hoàng tử đi cùng thì không sợ Khấu Phương Cao không xuất hiện, Ngung Viêm đang nôn nóng muốn thoát thân, vội vàng kêu người đem ngựa đến cho Đường Hiểu Lan, Đường Kinh Thiên và Bằng Xuyên Thiên Nữ.

Lúc này Cơ Hiểu Phong cũng đang đột nhập vào hoàng cung, bọn thị vệ chẳng phát hiện, y đứng trên mái ngói thì nghe tiếng ồn ào phía dưới, lại còn thấy rất nhiều vệ sĩ, tựa như đang có chuyện gì quan trọng xảy ra, y nhất thời tò mò cho nên thò đầu xuống nhìn, toan định nhân lúc lộn xộn thì kiểm soát chút ít, y tránh được tất cả bọn vệ sĩ nhưng làm sao thoát nổi đôi mắt của Đường Hiểu Lan, Đường Hiểu Lan thấy trong cung có nhân vật kinh công cao siêu như thế thì cũng cảm thấy ngạc nhiên, thế rồi dùng một đòn Phách không chưởng đánh y rơi xuống.

Đường Hiểu Lan bắt được Cơ Hiểu Phong, nghe nói thì mới biết Mạnh Thần Thông cũng ở đây, trong lòng cả mừng vì thế mới tóm cả Cơ Hiểu Phong cùng đi.

Mạnh Thần Thông có ý thử bản lĩnh của Đường Hiểu Lan, bước tới nghênh tiếp, ôm quyền thi lễ nói: “Từ lâu đã ngưỡng mộ đại danh! Đáng tiếc Đường đại hiệp không chịu đến đại hội Mang Sơn, chẳng có duyên lãnh giáo”. Y vừa vái một cái thì dùng nội công tuyệt đỉnh phát ra luồng chưởng lực Tu la âm sát công tăng thứ chín, vì dùng nội công tuyệt đỉnh phát ra, hóa cương mãnh thành thăng trầm, chẳng hề có tiếng gió, như một luồng khí lạnh lại ngấm dần tới, phả vào người Đường Hiểu Lan.

Đường Hiểu Lan mỉm cười, trả lễ nói: “Nghe nói Mạnh tiên sinh đã đại triển thần thông ở đại hội Mang Sơn, đáng tiếc tôi không có phước được xem. Nhưng giờ đây gặp nhau thì cũng thế, nếu Mạnh tiên sinh không tiếc chỉ giáo thì Đường mỗ có thể phụng bồi ở đây, xem thử công phu Tu la âm sát công của Mạnh tiên sinh”. Mạnh Thần Thông thấy ông ta không hề thay đổi thần sắc, vì thế mới kinh hãi, thầm nhủ: “Nếu mình không đấu với Kim Thế Di, có lẽ vẫn đánh tay đôi với y, giờ đây giao thủ chắc chắn sẽ bại”. Thế rồi y vội vàng nói: “Nơi đây gần hoàng cung, nếu chúng ta tỉ thí võ công ở đây thì e rằng sẽ kinh thế hãi tục, thậm chí kinh động đến cửu trùng, chi bằng hãy chọn nơi khác, lúc khác!” Đường Hiểu Lan nhận một vái của y, thật sự cũng thầm lo, nhưng công lực của ông ta quá thâm hậu cho nên cả Mạnh Thần Thông cũng không nhận ra.

Nội công của Đường Hiểu Lan đã đến cảnh giới chính tà bất xâm, tiếp một đòn Tu la âm sát công tầng thứ chín của Mạnh Thần Thông mà vẫn thấy lạnh mình, nghĩ bụng: “Lão ma đầu này quả nhiên danh đồn không ngoa, Tu la âm sát công của y tuy không đả thương được mình nhưng mình muốn thắng cũng chẳng dễ”. Thế rồi mới cười nói: “Đúng thế, sau khi Mạnh tiên sinh ác đấu, khó lộ thần thông, lẽ ra phải nghĩ ngơi. Vậy cứ chiều theo tôn ý, ông cứ tùy tiện chọn thời gian và địa điểm, tôi sẽ được lãnh giáo Tu la âm sát công và các môn công phu khác!” Mạnh Thần Thông nghe ông ta lại một lần nữa nhắc đến các môn công phu khác tức là đã vạch trần y từng dùng Tu la âm sát công ám toán, và nói thẳng ra lý do y không dám thí tử thí lúc này, Mạnh Thần Thông không khỏi đỏ mặt, y bình sinh tự phụ vô cùng, chưa bao giờ nhin nhục ai, nhưng đối thủ lúc này là Đường Hiểu Lan, mặt dù đỏ mặt, suýt nữa đã lập tức quyết chiến nhưng đã kiềm được, thế rồi nghĩ ngơi một hồi mới nói: “Sau một tháng, sẽ gặp nhau ở chùa Thiếu Lâm! Theo tôi biết, chưởng môn các phái vẫn còn ở đấy, có thể để cho họ chứng kiến võ công của chúng ta!” Cao thủ của các đại môn phái đang ở chùa Thiếu Lâm, Mạnh Thần Thông dám đến chùa Thiếu Lâm thí tử thí võ công, tựa như y đã nắm chắc phần thắng, Đường Hiểu Lan nghe thế thì cũng không khỏi cả kinh. Những người khác thì nghĩ rằng, lúc này Mạnh Thần Thông đã đuối thế, nếu Đường Hiểu Lan lập tức buộc y ra tay thì dù không trừ được y, ít nhất cũng khiến cho y trọng thương, nhưng Đường Hiểu Lan làm sao có thể chiếm tiện nghi của người khác, cho nên mới lập tức chấp nhận ngay. Mạnh Thần Thông dắt bọn Cơ Hiểu Phong bỏ đi.

Mạnh Thần Thông vừa đi thì Khấu Phương Cao càng thấp thỏm không yên, Đường Hiểu Lan nghiêm mặt, hỏi y: “Khấu tổng quản, bằng hữu của tôi đã phạm tội gì mà Khấu tổng quản lại bắt họ?” lúc này Khấu Phương Cao nào dám đôi co với Đường Hiểu Lan, y vội vàng đẩy trách nhiệm cho Tây Môn Mục Dã, cung kính đáp rằng: “Xin Đường đại hiệp bớt cơn giận, chuyện này chẳng liên quan đến tôi. Là do bọn người Tây Môn Mục Dã làm, giờ đây y cũng đã chết”. Đường Hiểu Lan kêu ồ một tiếng rồi nói: “Té ra bọn Tây Môn Mục Dã đã làm chuyện này? Y chết thế nào?” Khấu Phương Cao nói: “Chính là bằng hữu trẻ tuổi của ông vừa mới giết”. Hòa Chân hòa thượng đánh được một lúc lâu thì đầu óc choáng váng, lúc này mới thấy Kim Thế Di và Lịch Thắng Nam đã biến mất, lạc giọng kêu lên: “Ồi chao, hai ân nhân của chúng tôi đã bỏ đi, tôi còn chưa đáp tạ họ. Đúng thế, Tây Môn Mục Dã là do người họ Lý trẻ tuổi kia giết”. Đường Hiểu Lan chỉ muốn cứu người, chẳng muốn làm khó Khấu Phương Cao nữa cho nên mới nói: “Nếu Khấu tổng quản không bắt họ vậy họ có thể đi cùng tôi chứ”. Lúc này Khấu Phương

Cao thà để mất chức còn hơn đối đầu với Đường Hiếu Lan, cho nên chẳng dám nói nửa chữ “không”.

Phía sau hoàng cung là Lượng Sơn, Đường Hiếu Lan dắt mọi người lui lên Lượng Sơn rồi ung dung rút lui. Lư Đạo Lân cõng Tào Cẩm Nhi, Tào Cẩm Nhi vẫn còn hôn mê.

Lúc này không còn lo lắng truy binh đến nữa, Đường Hiếu Lan hỏi: “Tào chuởng môn thế nào rồi? Đặt xuống ta xem thử!” Rồi ông ta bắt mạch mới thấy sáu mạch không đều, tâm hỏa quá thịnh, hơi thở thì rất yếu, Đường Hiếu Lan ngạc nhiên nói: “Hình như Tào chuởng môn không bị nội thương, nhưng sao lại hư nhược đến thế?” Hòa Chân hòa thượng nói: “Bà ta cũng trúng độc hoa a tu la như chúng tôi”. Đường Hiếu Lan nói: “Theo mạch tượng cho thấy hình như trước đây không lâu, bà ta đã động chân khí, quá phần nộ nên ngất đi. Không chỉ vì trúng độc”. Lư Đạo Lân nói: “Lúc nãy bằng hữu ấy cũng nói như thế”. Đường Hiếu Lan nói: “Chuyện gì xảy ra? Bằng hữu mà người nói có phải là người ác đấu với Mạnh Thần Thông không? Còn nữa, các người đã trúng độc của hoa a tu la, sao lại khôi phục công lực?” Hòa Chân hòa thượng nói: “Đúng thế, cũng chính người ấy cho chúng tôi uống thuốc giải”. Đường Hiếu Lan chen vào hỏi: “Có phải người ấy đi cùng con yêu nữ ấy không? Các người có biết bọn chúng là ai không?” Hòa Chân hòa thượng ngăn người, hỏi ngược lại: “Đỗ Tử Tường đã nhận ra Lịch Thắng Nam là gái giả trai, nói: “Ồ, có phải ngài nói võ quan sử dụng cây bảo kiếm không? Tôi cũng hoài nghi nàng là một thiếu nữ”. Hòa Chân hòa thượng nói: “Mặc kệ nàng là nam hay nữ, nhưng hai người này là ân nhân cứu mạng chúng tôi chứ chẳng phải yêu nữ gì cả!” Hòa Chân tính tình ngay thẳng, may mà Đường Kinh Thiên nói Lịch Thắng Nam là yêu nữ y mới khách sáo vài phần chứ nếu là người khác thì y đã lớn tiếng bênh vực. Đường Hiếu Lan ngạc nhiên, thầm nhủ: “Chả lẽ ả yêu nữ ấy chẳng phải người xấu? Sao ả lại nhiều lần làm khó Kinh Thiên?” dù Đường Kinh Thiên hiểu biết việc đời, thấy rất nhiều chuyện kì quặc nhưng cũng không thể nào hiểu được tại sao Lịch Thắng Nam lúc chính lúc tà.

Đường Hiếu Lan lại hỏi: “Vậy Tào chuởng môn không uống thuốc giải của y?” Lư Đạo Lân nói: “Đúng thế, tôi cũng cảm thấy lạ. Sư tử ném thuốc giải đi, ngay lúc đó sư tử đã ngất xỉu”. Cả đám người tranh nhau kể lại mọi chuyện, Đường Hiếu Lan trầm ngâm một lát rồi nói: “Cứu tỉnh Tào chuởng môn rồi tính tiếp”. Rồi nắm vào mạch môn của bà ta, vận nội công chính tông ra ngón tay dồn vào, giúp huyết mạch của bà ta lưu thông, Tào Cẩm Nhi chột giật mình, há mồm nôn ra máu ứ, Lư Đạo Lân vội vàng nhét viên thuốc giải vào miệng bà ta.

Một lát sau Tào Cẩm Nhi dần dần tỉnh táo, Lư Đạo Lân nói: “Tốt rồi, sư tỷ, sư tỷ có nhận ra đây là ai không?” Tào Cẩm Nhi thở hổn hển hỏi: “Hai tên... hai tên...” bà ta chưa nói ra hai chữ “ma đầu” thì Lư Đạo Lân nói: “Không biết hai ân nhân cứu chúng ta ra khỏi ngục rồi cho thuốc giải vì nguyên cớ gì mà đã bỏ đi”. Tào Cẩm Nhi nghe thế thì tức đến nổi suýt ngất đi, giữa phái Mang Sơn với Kim Thế Di chẳng có thù oán gì, chỉ là vì trong đại hội Mang Sơn lần trước, Tào Cẩm Nhi quá cứng rắn, không cho Kim Thế Di đến bái tế trước mộ Lữ Tứ Nương cho nên mới xung đột mà thôi. Nay bà ta tuy không muốn nhận ân huệ của Kim Thế Di nhưng cuối cùng cũng đã nuốt viên thuốc giải của người ta bởi vậy trước mặt sư đệ, nếu bà ta nói ra tên của Kim Thế Di, mắng chàng một trận thì cũng tự cảm thấy ngượng ngùng, bà ta lại là một người cực kì háo cường, nhưng cũng chỉ đành nuốt bồ hòn làm ngọt.

Đường Hiểu Lan đỡ bà ta đi mấy bước thì hỏi: “Thuốc giải này quả nhiên linh nghiệm, Tào chưởng môn, bà thấy thế nào rồi?” Tào Cẩm Nhi gật đầu nói: “Khỏe... khỏe nhiều rồi! Đa tạ Đường đại hiệp tiên cứu”. Đường Hiểu Lan nói: “Chuyện này toàn là công lao của hai bằng hữu, chẳng có liên quan gì đến tôi. Tào chưởng môn, người bằng hữu đưa thuốc cho bà tên gì, chắc bà biết chứ?” Lư Đạo Lân cũng nói: “Người ấy đúng là có lòng tốt, y thấy sư tỷ không chịu uống thuốc cho nên mới để lại thuốc cho tôi. Sư tỷ, lúc đầu tại sao tỷ không chịu uống thuốc giải, có phải nghi ngờ y bất chính hay không?” Tào Cẩm Nhi lúng túng vô cùng, xua tay mắng Lư Đạo Lân: “Không cần người quản!” Nhưng bà ta có thể mắng sư đệ chứ không thể làm thế đối với Đường Hiểu Lan, bà ta quay đầu thấy Đường Hiểu Lan nhìn với ánh mắt ngạc nhiên, Tào Cẩm Nhi không khỏi đỏ mặt, trầm giọng nói: “Đường đại hiệp, ông cần gì phải hỏi tôi lai lịch của người này. Tôi nghe nói ông còn truyền tâm pháp nội công cho y!” Đường Hiểu Lan giật mình, suýt nữa ông ta đã buột miệng kêu lên. Trong lòng thầm nhủ: “Làm sao như thế được? Chẳng lẽ Kim Thế Di quả thật chưa chết?” ông ta nghĩ kĩ lại, thấy lúc này Kim Thế Di đã sử dụng hai môn công phu giống chiêu số của Độc Long tôn giả, tuy đã biến hóa phức tạp nhưng rốt cuộc vẫn còn dấu vết.

Lúc này Đường Hiểu Lan cũng rối như tơ vò, đầu tiên ông ta nghĩ: “Nếu Tâm Mai biết y còn sống thì không biết sẽ gây ra chuyện gì!” thế rồi mới nghĩ: “Kim Thế Di với ả yêu nữ kia như hình với bóng, thậm chí còn mạo hiểm cứu ả, mối giao tình này không tầm thường tí nào! Không ngờ Kim Thế Di lại yêu một người như thế! Ôi, Kim Thế Di vốn đâu phải là người như thế, chắc là vì gần mực thì đen gần đèn thì sáng!” Đường Hiểu Lan tuy rất mến tiếc cho Kim Thế Di, nhưng ông ta cũng là người ghét ác như thù, tuy không dám đoán chắc chàng đã là người xấu

nhưng cũng chẳng còn thiện cảm. Đường Hiểu Lan lại thấy Lý Tâm Mai và Chung Triễn ngày càng tốt đẹp hơn thì cuối cùng quyết tâm: “Cứ mặc kệ Kim Thế Di thích ả yêu nữ ấy, mình cũng không cần nói với Tâm Mai...” bọn người Lư Đạo Lân nằm mơ cũng không ngờ rằng người ấy là Kim Thế Di. Họ tuy không biết người ấy là ai nhưng thấy sắc mặt của Tào Cẩm Nhi và Đường Hiểu Lan đều không ổn thì không ai dám hỏi tới.

Chính là:

Lai khứ kinh sư chẳng ai biết, là thù là bạn nhọc lòng nghi.

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.

- o O o -